

Náš Život

Velikonoce 2011
č. 12

Farní společenství v Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, P... /a

Farnost Nová Ves nad Popelkou

Poznejme méně známou farnost našeho vikariátu

Rozhovor

Iveta Palmová

Naše farnosti v číslech za rok 2010

Jak si stojíme z pohledu čísel?

Adoptivní děti našich farností

Sagare, vítejte do rodiny!

Duchovní slovo otce Iva

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný

Utváření diecézní sítě v Českých zemích

Vznikla dříve litoměřická či královéhradecká diecéze? Pojďme to zjistit!

Jan Vokál se stal pětadvacátým biskupem naší diecéze

Co o něm vypovídá jeho erb?

Vážení čtenáři!

Do rukou se vám dostává dvanácté číslo Našeho života. Od posledního vydání uplynulo již více než čtvrt roku a tento čas přinesl spoustu nových událostí. Naše diecéze má nového biskupa, v našich farnostech proběhla Tříkrálová sbírka, která se setkává s čím dál lepším ohlasem veřejného mínění, na jablonecké faře začala díky paní Palmové probíhat farní setkání a mohl bych jmenovat další více či méně důležité okamžiky, které obohatily pomyslnou kroniku života našich farností. O některých z nich referuje i toto číslo. Jsem si vědom, že ne o všem, co se „u nás“ seběhlo, se dočtete. Je to tím, že zpravodajský tým tvoříme my všichni, a nikoli jen já (krom toho také nejsem všudypřítomný). Těším se, až přijde čas a sami se začnete dobrovolně hlásit se svými příspěvky ohledně dění v jednotlivých farnostech. Těm, kteří již našli odvahu, upřímně děkuji.

Na následujících stránkách se budete moci dočíst informace o novém biskupovi Janu Vokálovi, adoptivních dětech, o farnosti Nová Ves u Lomnice nad Popelkou, utváření diecézní sítě v českých zemích, jilemnickém vikariátu apod. Zajímavý je i statistický přehled ohledně našich farností za uplynulý rok 2010. Rozhovor byl tentokrát poskytnut paní Ivetou Palmovou, dlouholetou varhanicí a vedoucí scholy v Rokytnici nad Jizerou. Pro obohacení závěru velikonoční doby si pro nás P. Ivo Kvapil připravil duchovní slovo.

Děkuji všem, kteří se podíleli na vydání tohoto čísla, ať již psaním článků, korekturami a úpravami, sestavením či zpracováním. Velkou radost mám také z farního mailu, který zatím dobře plní svoje poslání a sklízí příznivé ohlasy. Již obsahuje pětáctýřet kontaktů, takže se stává čím dál více efektivním.

Spolu s celou redakcí vám všem přejeme krásné jarní dny, dobrou náladu, úsměv na rtech a především dobré a požehnané prožití Svatého týdne a doby velikonoční.

Za redakci Našeho života

Miloš Holubec

Velikonoce

Velikonoční pořad bohoslužeb

Květná neděle

sobota 16:00	Harrachov
neděle 8:30	Rokytnice/Jiz.
neděle 10:30	Poniklá
neděle 12:30	Jablonec/Jiz.

Pondělí Svatého týdne

18:00	Harrachov
-------	-----------

Úterý Svatého týdne

18:00	Rokytnice/Jiz
-------	---------------

Středa Svatého týdne

18:00	Poniklá
-------	---------

Čtvrtek Svatého týdne

18:00	Jablonec/Jiz.
20:00	Rokytnice/Jiz.

Pátek Svatého týdne

Ranní setkání 8:00	Poniklá
Ranní setkání 8:00	Jablonec/Jiz.
Liturgie hodin 8:00	Rokytnice/Jiz.
Ranní setkání 9:00	Harrachov
Křížová cesta 11:00	Rokytnice/Jiz.

Sobota Svatého týdne

Liturgie hodin 8:00	Rokytnice/Jiz.
---------------------	----------------

Vigilie Vzkříšení Ježíše Krista

sobota 21:00	Rokytnice/Jiz.
--------------	----------------

Neděle Vzkříšení Ježíše Krista

5:00	Jablonec/Jiz.
9:00	Rokytnice/Jiz.

Velikonoční pondělí

8:30	Jablonec/Jiz.
9:00	Rokytnice/Jiz.

V ostatních dnech je obvyklý pořad bohoslužeb

Naše adoptivní děti

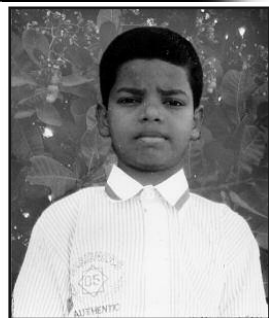
Chtěl bych touto cestou místo našich adoptivních synů a dcer poděkovat a projevit vděčnost Vám všem, kteří je provázíte pozeňáním, myšlenkou, přáním dobra i finanční pomocí. Po finanční stránce jsme si minulý příspěvkový rok vedli takto:

Harrachov věnoval svému novému synu Sagarovi 6.626,-Kč

Jablonec podpořil Deepaka částkou 7.430,-Kč

Poniklá věnovala své adoptivní slečně Lizanyi Mary 7.691,-Kč

Rokytnice podpořila Catherinu částkou 9.360,-Kč

Příspěvky jsme společně odeslali 24.2.2011 na účet projektu adopce na dálku Hradec Králové.

Možná jste si povšimli, že Harrachov má „nového“ adoptivního chlapce. Je to tak správně, neboť rodiče Sandeepa již mají oba trvalé zaměstnání, a tak nepotřebují naši finanční pomoc (duchovní a přátelská blízkost nekončí nikdy, neboť: „Jsi navždycky zodpovědný za toho, koho jsi k sobě připoutal“).

Proto jsme přijali do své farní rodiny nového syna Sagara, kterého již letos provázíme a podporujeme.

Sagar S. Kiliketar se narodil 2.5.1998 v Badas - dieceze Belgaum.

Navštěvuje Holy Cross Convent School v Bidi. Chodí do 7.třídy.

Otec se jmenuje Shivaji Kiliketar a je mu 51 let, mamince Sujatha Kiliketar je 42 let.

Sagar má ještě bratra Sridhara - 13 let a sestru jménem Swetha - 10 let.

Rodina kráčí duchovní cestou hinduismu.

„A Pán jim odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.“

Pojďte, pozeňání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“

(Matouš 25:40)

Naše farnosti v číslech za rok 2010

Harrachov:

Křty: 0

Svatby: 1

Pohřby: 1

Průměrná návštěvnost věřících 20 + turisté

Sbírký 44.004,-Kč

Průměr na jednoho věřícího 2.200,-Kč

Jedna varhanice, jedna kostelnice, pět ministrantů

Rokytnice nad Jizerou:

Křty: 0

Svatby: 0

Pohřby: 1

Průměrná návštěvnost věřících 40 + turisté

Sbírký 83.825,-Kč

Průměr na jednoho věřícího 2.095,-Kč

Dva varhaníci, jedna kostelnice,

dva ministranti, pět zpěvaček

Jablonec nad Jizerou:

Křty: 0

Svatby: 0

Pohřby: 3

Průměrná návštěvnost věřících 40 + turisté

Sbírký 89.999,-Kč

Průměr na jednoho věřícího 2.249,-Kč

Tři varhanice, čtyři ministranti

Poniklá:

Křty: 3

Svatby: 0

Pohřby: 0

Průměrná návštěvnost věřících 20

Sbírký 62.114,-Kč

Průměr na jednoho věřícího 3.105,-Kč

Dvě kostelnice, pět ministrantů,

jedna varhanice, jedna zpěvačka

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný aneb **Věřím... v těla vzkříšení a život věčný**

Človče, ztiš se, naslouchej a žij, a nebo Hospodine mlč, jednej a dělej, co chce člověk?

Přátelé Boží, přátelé Božího slova, přátelé nového života, na který se připravujeme a který se zde na zemi učíme žít proto, abychom ho při odchodu z tohoto světa uměli přijmout. Rozdíl mezi jednáním člověka a skutky Božími je kromě jiného v tom, že člověk se neustále vrací zpět, Hospodin však zve člověka dopředu, k budoucnosti, k novému životu, k věčnosti.

Známe dva základní způsoby duchovního života, a to cestu přijímání a vydávání, nebo navrhování či odstraňování.

Většinou projdeme oba stupně, kdy nejdříve – jako malé děti, jen přijímáme, až dojdeme, pokud jsme zdraví a zralí, do bodu, kdy začneme vydávat. Je možné také neustále „navrhovat“ víc a víc, nebo ze svého života odstranit to nadbytečné, aby mohla zazářit hloubka srdce a síla duše.

Plnohodnotný, zralý duchovní život nastává jakýmsi vyrovnaním nebo harmonií „síl“.

Harmonií mezi časem a věčností, rozumem a duší, tělem a srdcem, mlčením a mluvením, jednáním a duchovním životem...

Proto, abychom zase přijali o něco plnější nový život, stojí za to prostě jen odložit několik starých „věcí“.

1) Žádný guru, rabín, imám či kněz člověka plně neuzdraví ani nespasí. Všichni jsme jen ukazateli k věcem vyšším, nebo časnými průvodci na cestě k Bohu. Je tedy nanejvýš pochybné říkat, že ten či ten kněz je lepší či horší, umí lépe mluvit, ... To ukazuje jen na „víru v člověka“ a tam vždycky dojdeme na hranice. Zde se potom stane buď to, že přejdeme konečně k víře v Boha, nebo přestaneme chodit do kostela, protože ten člověk nám už nestačí.

Tedy ne člověk, kněz, ale Ježíš Kristus a Bůh Otec spolu s Duchem svatým.

2) Síla ducha „musí“ překonat sílu hmoty. Na počátku u malého dítěte jde z jeho strany jen o „hmotu“, chce jíst, pít, mít se dobře, být spokojený. Postupným růstem se však ke slovu dostává i duše. Až ve zralém věku by tělo mělo sloužit a naslouchat duši. Pak své slabosti, nemoci, hranice svých schopností... zvládneme silou ducha. V důsledku potom nesloužíme tělu a náš život se netočí kolem našich chorob, ať již opravdových, nebo vymyšlených, nebo přivolaných, ale duši a životu věčnému. **Žádná nemoc a smrt, ale moc Ducha Božího a život věčný.**

3) Vždycky mě fascinuje rozdíl mezi slovem člověka a slovem Božím.

Poznáme je docela snadno. Člověk mnoho mluví, velmi často jeho slovo v sobě nemá život, je stále stejné – lidské drby o druhých, řeči o tom, jak je všechno špatné, slovní kritika, různé teologie či ideologie; čím víc slov, tím méně činů. Rodinu kritizují

nejvíce malé děti, stát bezdomovci a cikáni, a církev ti, kdo z ní právě odcházejí a pohané...

Boží slovo je plné života, světlem ve tmách, plné rozmanitosti a pravdy. Dále je jasné a rozhodné, moci Boží ke spáse, dárce života, uzdravením – abychom jmenovali jen některé jeho vlastnosti. A pak je už docela snadné poznat, kdo podle jakého slova žije, pro jaké slovo žije a z jakého slova žije. Poznáme to podle toho, o čem mluví, jak mluví, podle výrazu tváře a ovoci života. **Tak tedy: lidské slovo sice bližší, ale omezenější, nebo Boží slovo plné života a síly.**

Mohli bychom dále pokračovat třeba o zralé víře, která člověka pozvedá k Bohu, nebo o víře lidské, která chce jen úkolovat Boha. O rozhodnutí, zda mně někdo má sloužit po vzoru světa, nebo zda já dávám svůj život do služby Božího díla po vzoru Krista (ostatně křtem jsem k tomu byl povolán).

Jde jen o to, zda pro nás tyto svátky budou opět krokem ke změně života, k jeho naplnění, připravenosti na život věčný v setkání sil lidských s mocí Boží. Nebo zda to budou opět jen vykonané, odbyté svátky podle tradice a zvyků lidských, proto, abychom se opět rychle mohli vrátit ke starému životu. Co na to říct? Snad jen: Vždycky něčemu, nebo někomu sloužíme. Jde jen o to komu. Tak tedy:

„Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si v tento čas, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové a zemřeli, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům však sloužíme Hospodinu.“

(Jozue 24,15)

Požehnaný čas vycházení z temnot. Požehnaný čas následování příkladu Ježíše Krista. Pokojný a plodný čas přátel Božích na této zemi.

(P. Ivo)

Setkávat se s Bohem v modlitbě

Modlitba je něco velmi blízkého, nebo také vzdáleného, až cizího. Jak pro koho a jak kdy. Modlitba je něco velkého, zároveň také jednoduchého.

Člověk se modlí celou bytostí, to je srdcem, rozumem i tělem. Modlit se tělem znamená nejprve si uvědomit, co se ve mně odehrává, co cítím, čeho si žádám, a pak tuto skutečnost vyjádřím tělesným postojem. Například si kleknu na znamení pokory nebo zůstanu stát na znamení úcty či připravenosti...

Modlitba může být výkřik srdce - jednoduchou větou vyjádřím to, co prožívám. Například: Pane, díky! Ježíši, pomoz! V jediném výkřiku vyjádřím vše, co prožívám.

Co když mě z modlitby stále něco vyrušuje? - Tuto zkušenost mají všichni, kdo se modlí. Sotva se začneme modlit, začne se nám v mysli promítat velké množství jiných myšlenek, zpravidla se týkají našeho života nebo událostí kolem nás. Protože nemůžeme modlitbu odtrhnout od života, bude nejlépe, když tyto myšlenky prostě vložíme do modlitby - předložíme je Bohu.

Při modlitbě není rozhodující mluvit, ale naslouchat a nastavovat své srdce paprskům Boží lásky.

Musím se ráno a večer modlit? - Především

u Boha se nic nemusí. Bůh nám nic nevnučuje - a už vůbec ne sám sebe... Proto i ranní a večerní modlitba není něco, co se musí, ale co člověk chce, nebo dokonce smí. Ranní modlitba má velký význam. Jako budík probouzí naše tělo do nového dne, modlitba probouzí duši. Můžeme ji chápat jako „pracovní poradu“ s Bohem. Bůh mi dává nový den, který s vděčností přijímám. Pokud vím, co mě čeká, mohu o tom s Bohem hovořit, mohu jednotlivé události odevzdávat a prosit o vstoupení Ducha Svatého do těchto situací. Večerní modlitba není nic jiného než rozhovor s Bohem o všem, co bylo. Celý den se podobá natáčení filmu, který se skládá z mnoha záběrů. Režisér pak nehezké záběry nechá vystříhat a film sestaví jen z těch dobrých. V lidském životě odpovídají nehezkým záběrům ty jednotlivé situace, ve kterých bylo málo lásky nebo v nich láska úplně chyběla. Hlavním „stříhačem“ našeho života je Bůh, který odstraní to, co mu k odstranění nabídneme.

Duchovní rozhovor je vlastně sdílení života s Bohem. Neumí ho vést především ten, kdo se pohybuje pouze na povrchu.

(Text a myšlenky jsou použity z časopisu "Milujte se!", z článku od P. Josefa Havelky.)

(Jana Pluchová)

Zásnuby

Nedávno, přesněji řečeno na Nový rok 2011, jsme prožili v rokytnickém kostele zásnuby naší dcery Anny Vitvarové s Jiřím Jínou, rodákem z Rokytnice. Obřad vedl, nebo spíše doprovázel, pater Ivo Kvapil.

Snoubenci si sami vybrali, jak by měl jejich den vypadat. Pozvali pouze nejbližší rodinu, dohodli se s knězem na podobě obřadu, četli čtení. Otec Ivo jim pak v promluvě připomněl, že teď nastává čas poznávání sebe samých i navzájem. Doslova jim řekl, že mají pozorně zkoumat, jestli ten druhý je pro mě tou mou „druhou půlkou“, se kterou dohromady teprve vytvoříme celek. Snoubenci si pak vyměnili posvěcené prstýnky, přinesli v průvodu obětní dary a bohoslužba pokračovala ve svátečním duchu.

Tato slavnost mě přiměla k zamyšlení nad významem a poselstvím zásnub v dnešní době. Dnes prý zásnuby nevyjadřují právní ani

mravní závazek. Pan farář tento trend potvrdil prohlášením, že teď nastává čas poznávání. Jediný závazek pro dva snoubence je snad ten, že se pokusí být k sobě navzájem pravdiví a upřímní a nehrát před sebou divadlo. A budou prosit Boha o pomoc a požehnání k tomu, aby jejich poznání bylo pravdivé, dobré a kvalitní.

Co říci závěrem? V každém případě Aniče a Jirkovi přejeme jejich pěkný vztah a vyprošujeme jim oběma, aby vytrvali v čistém poznávání a upřímném hledání své druhé půlky, jak řekl pan farář.

(Eva Vitvarová)

O farních setkáních na jablonecké faře

Mnozí z vás již navštívili farní setkání, která se konají zhruba každý měsíc na faře v Jablonci nad Jizerou. Osobně jsem velmi rád, že paní Palmová našla odvahu a sílu vzít si něco takového na starost a vytrvale tomu věnovat volný čas a energii.

Věřím, že během setkání si každý přijde na to své. Program se většinou skládá z povídání či přednášky, přitom se zúčastnění naučí jednu dvě nové písně z Hosany a před závěrečným požehnáním se přítomní společně modlí Korunku k Božimu Milosrdenství. Příjemnou atmosféru umocňuje káva, čaj a různé dobroty, které se většinou ani nestačí sníst.

Potěšující je poměrně hojná účast ze všech našich farností, a to kolem pětadvaceti až třiceti osob. Hlavním bodem minulého setkání bylo vyprávění P. ThDr. Antonína Sporera z Vysokého nad Jizerou (27. března), předtím jsme si zase mohli poslechnout povídání o Kypru, které dokreslila prezentace fotografií za pomoci dataprojektoru (6. března). A jak jsem se dozvěděl, o příštím setkání, které bude přibližně 22. května, se můžete těšit na bohoslovce z nedaleké Mříčné – Jendu Lukeše.

Ještě jednou velký dík a uznání za tuto iniciativu. Celkově jsem rád, že postupem času více a více lidem záleží na životě jejich farností a podle svých nadání a schopností se snaží tento život obohatit a rozvinout.

(MiH)

◀ **P. ThDr. Antonín Sporér,**
administrátor farnosti ve Vysokém n. Jiz.

Tříkrálová sbírka 2011 v Poniklé

Letošní Tříkrálová sbírka mně udělala velikou radost. Díky již dlouholeté dobré zkušenosti české veřejnosti a takřka veskrze pozitivním mediálními referencím je tato sbírka Charity České republiky rok od roku úspěšnější. Rapidně přibývá nejen koledníků, ale zvětšuje se i finanční výtěžek sbírky. V Poniklé se letos účastnilo rekordních pět skupin koledníků ve složení tři králové + doprovod, které dohromady vybraly úctyhodných 15 690 Kč (pro porovnání: loni chodily tři skupinky, jež vykoledovaly 12 828 Kč).

Díky velkému počtu koledníků bylo možno obejít většinu zdejších domů, byť bohužel ne všechny. O to více je třeba si cenit skutečnosti, že někteří lidé, které jsme již nezvládli navštívit, přinesli svůj příspěvek dodatečně.

A k čemu vybrané peníze poslouží? Výtěžek sbírky je tradičně určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším potřebným především v regionech, kde se sbírka koná. Jen namátkou jmenuji materiální vybavení hospiců, mateřských center, pečovatelských služeb, občanských poraden, dále jdou peníze na nákup zdravotního materiálu, pomůcek pro handicapované, příspěvky na chod různých sociálních zařízení apod. Část peněz šla také na pomoc obětem ničivého zemětřesení na Haiti či na výstavbu domků pro chudé indické rodiny, které přišly o střechu nad hlavou při záplavách v indické Karnatace. Velice konkrétně o záměrech sbírky v královéhradecké diecézi píší internetové stránky <http://www.trikralovasbirka.cz/zamery-sbirky/> a <http://hk.caritas.cz/trikralova-sbirka/kde-sbirka-pomaha/>.

Celkově se na území České republiky při letošní Tříkrálové sbírce 2011 vybralo 72 575 318 Kč, což je vůbec nejvyšší výnos v dosavadní historii této sbírky. Jen pro porovnání, loni se vybralo 68 715 338 Kč a v roce 2001 činil výsledek 31 925 317 Kč. Výnos se tedy za deset let více jak zdvojnásobil.

Poděkování si zaslouží všichni koledníci, kteří věnovali svůj volný čas pro pomoc druhým. Rovněž i jejich doprovod, stejně jako všichni štedří lidé dobré vůle.

(MiH)

Výnos Tříkrálové sbírky 2011 v našich farnostech

Harrachov	2 skupinky	6 708,00 Kč
Rokytnice n. Jiz.	3 skupinky	11 713,00 Kč
Jablonec n. Jiz.	4 skupinky	14 441,00 Kč
Poniklá	5 skupinek	15 690,00 Kč
Celkem v našich farnostech	14 skupinek	48 552,00 Kč

Jan Vokál se stal 25. biskupem naší diecéze

Dne 2. března 2011 jmenoval papež Benedikt XVI. Jana Vokála pětadvacátým biskupem královéhradeckým náhradou za Dominika Duku, který se stal 13. února 2010 šestatřicátým arcibiskupem pražským. Jeho biskupské svěcení provede v sobotu 7. května v 16:30 hod. v bazilice sv. Petra ve Vatikánu (u oltáře Katedry) státní sekretář Vatikánu kardinál Tarcisio Bertone. Slavnostní intronizace, při níž se ujme úřadu diecézního biskupa, se uskuteční v sobotu 14. května v 15:00 hod. v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

Jan Vokál si za své biskupské heslo zvolil začátek známé mariánské modlitby „Sub tuum praesidium“ (Pod ochranu tvou). Proč si vybral právě tato slova, vysvětluje následovně: „*Tato modlitba je připisována jednomu z nejvýznamnějších průkopníků mnišství,*

sv. Janu Kasiánskému, a byla sepsaná v přípravě na Efezský koncil, na němž později, roku 431, byla definována víra v Pannu Marii jako Matku Boží. Dominantní místo v mém znaku má symbol jména Panny Marie – M. Celé své povolání, od samého začátku, nyní i do budoucna, jsem svěřil a svěřuji pod její mateřskou ochranu – Sub tuum praesidium.“ Biskupský erb mu navrhl církevní heraldik arcibiskup Andrea kardinál Cordero Lanza di Montezemolo. Štít je rozdělen čtvrcením na pokos do čtyř polí: 1. pole zlaté (místo červeného, znak biskupství v papežských barvách), na něm stříbrná vzlétající holubice Ducha Svatého (podle okna ve svatopetrské basilice). Na 2. modrém poli zlatý havajský květ (připomínka vlámského misionáře Damiána de Veustera, Otce malomocných), 3. modré pole se zlatým vidlicovým křížem (připomínka bl. Anny Kateřiny Emmerichové) a ve 4. zlatém poli modré písmeno M jako symbol Panny Marie. Nad štítem je zelený biskupský klobouk se 6 střapci na každé straně. Biskup Jan Vokál uvedl vysvětlení svého znaku: „*Celý znak je soukromým vyjádřením mého povolání v symbolech. Majestátní symbol Ducha Svatého je v horní části znaku: pod tímto symbolem v okně*

baziliky sv. Petra ve Vatikánu jsem byl vysvěcen na kněze, na stejném místě přijmu biskupskou konsekraci. A posláni, které mi právě Svatý Otec svěřil, se váže ke katedrále zasvěcené právě Duchu Svatému. Svatý Damián de Veuster stál jednoznačně u zrození mého povolání ke kněžství a bl. Kateřina Emmerichová mi nepochybně nejvíce pomohla v tomto povolání vytrvat.“

Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, JUD. byl narozen 1958 v Hlinsku a vyrůstal jako druhé ze tří dětí v křesťanské rodině Jana a Anny Vokálových. V Hlinsku také přijal v tamější farnosti Narození Panny Marie první svátosti. Vystudoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Pardubicích a poté obor technická kybernetika na Fakultě elektrotechnické ČVUT, kde roku 1983 získal titul inženýra.

V září 1983 emigroval z Československa a od téhož roku nastoupil na papežskou kolej Nepomucenum v Římě, kde studoval filosofii a teologii na Papežské lateránské univerzitě. Dne 5. července 1988 jej v Ellwangu (diecéze Rottenburg-Stuttgart, Německo) vysvětil biskup Jaroslav Škarvada na jáhna a podle místa původu jej začlenil (inkardinoval) do královéhradecké diecéze. Roční jáhenskou praxi vykonal ve farnosti svatého Dominika v Northfieldu a na Univerzitě svatého Tomáše v arcidiecézi St. Paul-Minneapolis v USA. Dne 28. května 1989 jej papež Jan Pavel II. v bazilice sv. Petra ve Vatikánu vysvětil na kněze. V letech 1989–1990 působil jako farní vikář (kaplan) v kostele Zjevení Páně (Epiphany Church) v diecézi Peoria v USA. Od 1. října 1991 pracoval na Sekci pro obecné

záležitosti Státního sekretariátu ve Vatikánu jako minutant (koncipista, tedy ten, kdo připravuje koncepty písemnosti). V posledním období měl na starosti slovanské státy. V letech 1995, 1997 a 2009 doprovázel papežské pastorační návštěvy v České republice. V letech 1992–2005 byl osobním sekretářem kardinála Corrada Bafilho. Roku 2005 jej papež Benedikt XVI. jmenoval koadjutorem kanovnické kapituly při Papežské bazilice Panny Marie Větší v Římě, zde vykonává kněžskou službu. Od roku 1997 má titul kaplan Jeho Svatosti a od roku 2007 je prelátem Jeho Svatosti. Dne 28. září 2005 jej královéhradecký biskup Dominik Duka OP jmenoval čestným kanovníkem Katedrální kapituly Svatého Ducha v Hradci Králové.

Na Papežské lateránské univerzitě v Římě vystudoval též práva, roku 2005 tam získal licenciát a roku 2008 doktorát (diplom obojího práva, in utroque iure, JUD.). Získal diplom Kongregace pro bohoslužbu a svátosti za studium manželských kauz (1991–1992) a diplom Kongregace pro blahověčení a svatořečení za studium postulátů kauz (2004–2005). Roku 2009 získal na Univerzitě Karlově v Praze v rigorózním řízení titul JUDr. v oboru ústavního práva. Kromě češtiny plynně hovoří anglicky a italsky, pasivně ovládá němčinu, polštinu a ruštinu.

Zdroje: diecezhk.cz, wikipedia.org, Katolický týdeník 11/2011

(MiH)

Utváření diecézní sítě v Českých zemích

V tomto článku bych se rád pokusil shrnout základání a vývoj diecézí na území dnešní České republiky. Nejprve si ale uvědomme, co to je diecéze je a k čemu slouží.

Dle různých definic můžeme říci, že se jedná o církevní správní jednotku, v jejímž čele stojí biskup. Diecéze u nás se dělí dále na vikariáty (Čechy) či děkanáty (Morava, Slezsko). A ty dále na jednotlivé farnosti. Diecéze jsou sdruženy do tzv. církevní provincie, jejímž představitelem je tzv. metropolita. To bývá arcibiskup, jenž stojí v čele arcidiecéze (zpravidla nejstarší a nejdůležitější diecéze v rámci provincie). U nás existují dvě církevní provincie - Česká a Moravská. Úvod uzavřu poznámkou, že pojmy diecéze a biskupství bývají často zaměňovány ve stejném smyslu. To je i případ tohoto článku.

Na prahu christianizace Českých zemí jsme patřili pod řezenskou diecézi, která spadala pod arcidiecézi salcburskou. Cesta k osamostatnění nebyla lehká, ale stala se prestižní záležitostí panovníka Boleslava II. Ten nakonec dosáhl roku 973 zřízení **pražského biskupství** Benediktem VI. V jeho čele stanul bývalý mnich Dětmar ze Saska a poté sv. Vojtěch. Diecéze však spadala nadále pod moravskou arcidiecézi. A to až do 30.4.1344, kdy Karel IV. dosáhl jejího povýšení na arcibiskupství, čímž vznikla Česká církevní provincie v čele s Arnoštem z Pardubic, prvním pražským arcibiskupem. Druhé nejstarší **biskupství** u nás je **olomoucké**. To bylo (znovu)založeno roku 1063 za Vratislava II., ale svoji tradici odvozuje již od biskupa sv. Metoděje. Samostatná moravská diecéze však prokazatelně existovala již od roku 976, pak ale zanikla. Olomoucká diecéze zahrnovalo celou Moravu a spadala nejprve pod moravskou a od roku 1344 pod pražskou arcidiecézi.

Ovšem s tím, aby pražská diecéze mohla být povýšena na arcidiecézi, se tehdy pojila podmínka, že musí mít pod sebou dvě podřízené diecéze (sufragány). Proto po boku již existující olomoucké vznikla **diecéze litomyšlská**. Byly sice snahy vy-

členit z Hnězdenské církevní provincie vratislavskou diecézi a podříditi ji pražské, ale to se nepodařilo. Prvním litomyšlským biskupem se stal premonstrátského klášterního kostela Nalezení sv. Kříže. Právě z tohoto zrušeného kláštera získalo nové biskupství svoji materiální zabezpečení. Premonstráti se náhradou za to stali zakládajícími členy kapituly nového biskupství. Litomyšlské biskupství pak zaniklo ve víru husitských válek roku 1425. Titulárně však bylo obnoveno papežem Pavlem VI. Zatím posledním titulárním biskupem litomyšlským byl nedávno zesnulý Jaroslav Škarvada.

Další vývoj v struktuře diecézí přinesla pobělohorská protireformace. Tehdy vzniklo z moci papeže Alexandra VII. roku 1664 **biskupství královéhradecké** pod vedením biskupa Matouše Sobka (Zoubka) z Bilenberka. O rok později pak **biskupství litoměřické**, v jehož čele stanul biskup Maxmilián Schleinitz. Úkolem nových biskupství bylo zefektivnění pastorační péče a potírání protestantismu, který zejména v odlehlých příhraničních regionech přežíval poměrně dlouho i po tzv. Obnoveném zřízení zemském (1627), kdy byly v Českých zemích jiné konfese krom katolické (a do jisté míry i židovské) zakázány.

Roku 1777 bylo z olomoucké diecéze bulou papeže Pia VI. vyčleněno **biskupství brněnské** (první biskup Matyáš F. Chorinský z Ledské), které bylo podřízeno nově povýšené arcidiecézi

olomoucké. Tím vznikla Moravská církevní provincie. V roce 1785 pak byla týmž papežem založena i **diecéze českobudějovická**, jejímž představitelem se stal biskup Jan Prokop Schaaffgotsche.

Zatím poslední érou vzniku nových diecézí na území dnešní České republiky se stalo porevoluční období. Nejprve roku 1993 zřídil papež Jan Pavel II. **diecézi plzeňskou**, v jejímž čele dodnes stojí její první biskup František Radkovský. V roce 1996 byla zřízena **diecéze ostravsko-opavská**, kterou od počátku její historie až dosud řídí biskup František Lobkowicz. Její zajímavostí je, že má jako jediná u nás dvě katedrály (sídelní kostely biskupa) – Božského Spasitele v Ostravě a Nanebevzetí Panny Marie v Opavě (tzv. konkatedrála).

Českobudějovická, královéhradecká a litoměřická diecéze v čele s pražskou arcidiecézí tvoří Českou církevní provincii, jež se rozkládá až na

malé přesahy na území Čech. Naopak na Moravě se rozkládá Moravská církevní provincie v čele s olomouckou arcidiecézí, pod kterou spadá diecéze brněnská a ostravsko-opavská.

A na závěr přidám malou perličku. Víme dobře, že hranice českého státu se v průběhu dějin vyvíjely. Tu jsme nějaké území získali my, jindy nám zase nějaké vzali ti druzí. Byť od dob Karla IV. jsme o území takřka už jenom přicházeli... Tak rychle jak se měnila mapa politická se však neměnila mapa diecézí. Takže např. o Kladsko jsme sice přišli už roku 1742, ale pod pražskou diecézí spadalo až do roku 1972! Tehdy přešlo pod vřatislavskou arcidiecézí. A naopak území tzv. Českého Slezska patřilo do vřatislavské diecéze (od roku 1930 arcidiecéze) oficiálně až do roku 1977. V současnosti jsou již hranice České a Moravské církevní provincie totožné s hranicí České republiky.

(MiH)

Jilemnický vikariát

Na stránkách našeho farního časopisu se postupně seznamujeme s jednotlivými farnostmi našeho vikariátu. Seznam těchto farností a jejich duchovních správců přináší následující řádky.

Vikariát Jilemnice je jednou ze čtrnácti vyšších správních jednotek královéhradecké diecéze. Tento vikariát sdružuje sedmáct farností, ve kterých se nachází čtyřicet dva kostelů. Jedná se o farnosti Harrachov, Horní Branná, Horní Štěpanice, Jablonec nad Jizerou, Jilemnice, Křížlice, Libštát, Lomnice nad Popelkou, Mříčná, Nová Ves nad Popelkou, Poniklá, Rokytnice nad Jizerou, Roztoky u Jilemnice, Studenec, Vítkovice v Krkonoších, Vrchlabí a Zálesní Lhota.

Ve vikariátu působí osm kněží, z toho jeden v důchodu, a dva trvalí jáhni. Vikářem je P. František Mráz, vikariátním sekretářem P. Ivo Kvapil a vikariátním kaplanem pro mládež P. Miloslav Paclík.

P. Joachim Fås spravuje farnosti **Horní Štěpanice**, Křížlice a Vítkovice. P. Ivo Kvapil spravuje farnosti **Jablonec nad Jizerou**, Harrachov, Poniklá a Rokytnice nad Jizerou. P. František Mráz spravuje farnosti Horní Branná, **Jilemnice** a

Mříčná. Ve službě mu vypomáhá P. Václav Zemanec, který je již v důchodu. P. Evermod Jan Sládek spravuje farnosti **Libštát**, pod kterou spadají dva kostely, Lomnice nad Popelkou, pod kterou spadají rovněž dva kostely, a Nová Ves u Lomnice nad Popelkou. P. Miloslav Paclík spravuje farnost Roztoky u Jilemnice, farnost **Studenec**, pod kterou spadají dva kostely, a farnost Zálesní Lhota. Ve službě mu vypomáhají dva trvalí jáhni - František Horáček a Josef Jiran. P. Zbigniew Żurawski spravuje farnost **Vrchlabí**, pod kterou spadá pět kostelů.

(Poznámka: tučně zvýraznění některých farností značí, že v nich trvale žije kněz)

Zdroj:
diecezhk.cz,
vikariatjilemnice.cz

(MiH)

Nová Ves nad Popelkou

Obec je rozložena v širokém údolí, táhnoucím se od západu k jihu po obou stranách mělkého údolí potoka Popelka asi 1 km od Lomnice nad Popelkou. Je jednou z nejrozsáhlejších obcí semilského okresu. Její nadmořská výška je 420-547 metrů.

Presné datum založení obec nelze doložit. Někde se uvádí období 1200-1250. Jiný zdroj však hovoří o roku 1097, kdy osadníci slovanského původu dali základ kostelíku, který zasvětili největšímu hrdinovi tehdejší doby Prokopovi, zakladateli kláštera sázavského. První písemná zpráva o existenci Nové Vsi se však objevuje v „První ustavující knize pražské arcidiecéze“ z roku 1360, která je psána latinsky.

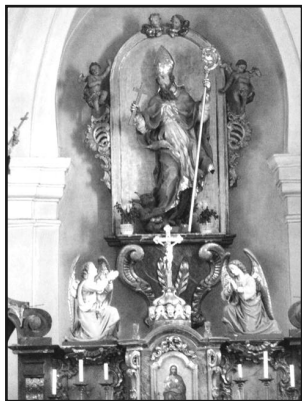
Dle historických pramenů prvním známým farářem tu byl roku 1360 Petr. V prvních dobách byl kostel dřevěný jako v Lomnici a na Táboře. Původní kostelík byl pak v 15. století nahrazen novým, opět dřevěným, postaveným před rokem 1588 za Elišky z Martinic a z Valdštejna. Od třicetileté války byl filiálním kostelem k Lomnici n. Pop. Nynější, zděný, byl postaven dle pamětní knihy fary novoveské roku 1747, věž v roce 1749. Kostel se nalézá uprostřed obce u silnice z Lomnice nad Popelkou do Nové Paky. V nynější podobě byl vystaven barokově z kamene v letech 1747 až 1769. Portál má letopočet 1749 a vítězný oblouk letopočet 1769.

Kostel je jednodlný, obdélníkový, od hlavních dveří až k oltáři je dlouhý 24,5 metru, v lodi je 8 metrů široký. Celková plocha zaujímá rozlohu 230 metrů čtverečních. Má hranolovou věž před západním průčelím, vnějšek bez výrazného členění, s pětibokým presbytářem, se sakristií na severní straně. Presbytář zaklenut valenou klenbou s výsečemi. Kostel má jedny hlavní a jedny postranní dvoukřídlové dveře z měkkého dřeva. Za hlavním vchodem jsou ještě jedny dvoukřídlové létací dveře, v horní části

skleněné. Ze sakristie vedou dveře jednokřídlové. Má osm jednoduchých oken. Podlaha je vydlážděna cementovými dlaždicemi. Z

presbytáře na severní stranu se vchází do sakristie vystavěné z kamene roku 1793, klenuté a opatřené cementovými dlaždicemi. Kostel má tři oltáře. Hlavní oltář svatého Prokopa, pravý postranní oltář Panny Marie a levý postranní oltář svatého Jana Křtitele.

Střecha kostela má plechové tašky, střecha nad sakristií je plechová. Věž je s kostelem spojena, vystavěna z kamene roku 1749 nad hlavním vchodem. Její cibulovitá střecha s lucernou byla kryta jako střecha kostela původně šindelem, roku 1859 pobita plechem a roku 1884 opatřena hromosvodem. Na bání nad lucernou střechy je železný kříž darovaný roku 1884, nyní už nový. Kostel stojí uprostřed bývalého hřbi-

tova ohraničeného kamennou zdí o výšce 150 centimetrů a tloušťce přibližně 70 centimetrů, krytou kamennou pultovou stříškou. Před první světovou válkou byly na kostelní věži čtyři zvony. Nejstarší zvon „mšesvatník“ byl patrně slit ve 14. století, kdy papež Jan XXII (1316-1334) nařídil večerní zvonění, tj. klekání ke cti Panny Marie, ranní zvonění nařizeno r. 1368 a polední roku 1478. Tento zvon je bez ozdob s nápisem gotickým písmem OSANNA, MARIA (Zazvuč, Maria). Tento zvon se dochoval do dnešních dnů. Nejstarší zvony ze 14. století byly bez letopočtu a jména zvonaře. Z dalších třech dva posloužily Rakousku na výrobu děl. V roce 1925 byly pořízeny tři zvony nové, o které zdejší farnost také přišla, tentokrát ve druhé světové válce.

Poslední velká rekonstrukce vnitřku a vnějšku kostela proběhla v druhé polovině šedesátých let minulého století za působení pana faráře Žemličky. Byly opraveny sochy, vnitřní malba i venkovní fasáda. O nových zvonech se pak dlouho hovořilo, ale sen se splnil až v roce 1990, kdy se ze sbírky mezi věřícími a ostatními občany nechaly ulít dva nové zvony. Velký zvon o váze 300 kilogramů je zasvěcen svatému Prokopovi, na malém zvonu je možné spatřit obraz svaté Anežky České. V březnu 1991 byly slavnostně vysvěceny a v dubnu téhož roku usazeny do věže. V roce 2008 byl natřen plech na věži kostela. V letošním roce se připravuje oprava fasády věže, pokud se se-

ženou potřebné finanční prostředky. Zdejší kostel je kulturní památkou III. kategorie.

Jižně od kostela se nachází Kaple Božího hrobu, bývalá márnice. Je postavena v barokním slohu s letopočtem 1857. Stavba je obdélníková se skosenými nárožními, v průčelí stojí barokní socha svatého Jana Nepomuckého a novodobá socha svatého Václava. Uvnitř jsou stěny členěny pilastry zdobenými páskovým ornamentem, strop je plochý, podlaha dlážděná. V kapli kdysi bývala krypta pro duchovní, která je nyní zasypána. Kaple má tři okna, jedny dvoukřídlové dveře. Střecha je kryta pozinkovaným plechem.

O tom, kde a kdy byla postavena poprvé fara, se zápisy nedochovaly. Ale prameny uvádějí, že zdejší fara stojí na místě původní, která zanikla po třicetileté válce. Teprve roku 1786 byl zhotoven plán na stavbu nové budovy, která byla postavena letech 1787-1788. Tato fara měla valbovou šindelovou střechu. Budova byla v roce 1891 zbořena a nová zděná o jednom poschodí byla dostavena v roce 1893. Kněží zde bydleli od konce 18. století do padesátých let 20. století. Od této doby farnost Nová Ves n. Pop. nemá kněze. Dojíždějí sem z farnosti Lomnice nad Popelkou.

Poslední opravou na budově fary byla výměna střechy kolem roku 1970. Po roce 1991 byla fara prodána obci Nová Ves n. P. s tím, že zde vybuduje domov se sociální službou pro starší občany. Bohužel z tohoto plánu sešlo a budova bývalé fary dál chátrá a rozpadá se...

K Římskokatolické farnosti Nová Ves nad Popelkou patří dále okolní obce: Žďár u Kumburku, Syřenov a Bělá. Zde je kaple Nejsvětější Trojice. V novoveském kostele bývají pravidelné bohoslužby v pátek a v neděli v osm hodin ráno. O běžných nedělích navštěvuje bohoslužbu asi dvacet pět věřících, ve svátky více. V kapli v Bělé je mše sv. vždy poslední neděli v měsíci v poledne.

(Miroslav Doubek)

Paprasek z věčnosti - vděčnosti

Chtěl bych poděkovat všem a povzbudit všechny, kteří umí držet „partu“ a společenství, a to jak ve farnosti, tak mezi farnostmi. Společně jsme obrazem Božím. Izolovaný jednotlivec zůstává jen karikaturou.

Upřímná vděčnost patří také těm, kteří se podíleli na přípravě „Modlitby za počatý život“ v podvečer první neděle adventní. Neboť „kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“. (Matouš 18,20)

V neposlední radě bych chtěl poděkovat a povzbudit redakci našeho časopisu.

Poděkovat za jejich práci, trpělivost i odvahu nevzdávat to, i když je někdy nadlidský úkol přemlouvat a prosit o příspěvky do společného díla. Povzbudit pak chci nejen redakci, ale všechny, kterým leží na srdci, jak a čím naše farnosti žijí a nechtějí si to nechat jen pro sebe,

ale umí se
p o d ě l i t .

„Dávejte, a
bude vám
dáno.“ (Lukáš
6,38) Děkuji.

(P. Ivo)

Zed' nářků

Je mi líto těch, kteří s přicházejícím věkem „odcházejí“ z nedělního i všednodenního společenství bohoslužeb. Stáří je věkem příkladu a svědectví o tom, zda vítězí síla ducha nebo síla nemoci. Televize a domácí pohodlí pro nás mladší moc svědectvím duchovního života nejsou.

Ač absolvent vídeňské univerzity, nechápu ty bratry a sestry z nás, kteří jen v neděli chodí do kostela a jinak s životem farnosti nechtějí mít nic společného. Jak dlouho vás máme ještě nést? Není čas probudit se a přiložit ruku k společnému dílu?

(P. Ivo)

Při pohledu do minulého (adventního) čísla našeho časopisu na soupis vybraných částek pro naše adoptivní děti je mi až do breku a až se skoro stydím za to, že se hlásím k jablonecké farnosti. Jak to, že ostatní farnosti vybraly v roce 2010 přes 4000 korun a v Jablonečku jsme se zmožili na pouhých šest stovek. Doslýchám se, že někteří lidé oponují, proč by měli sponzorovat cizí děti, když mají sami málo. Těm bych odpověděl pouze slovy z Lukášova evangelia: „*Vpravdě vám pravím, že tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní. Neboť ti všichni dali dary ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala všechno, z čeho měla být živa.*“ (Luk. 21, 3-4)

(Šro)

Pozvánka

SpringFest

...pod jedním Nebem!

Zveme na 4. ročník festivalu SpringFest. Akci pořádá rokytnická farnost společně s městem Rokytnice nad Jizerou. Festival bude 14. 5. 2011 ve skiareálu Horní domky. Na programu máme připravené koncerty, výstavy, soutěže a besedy s vzácnými hosty, program naleznete na webu www.springfest.cz. Přijďte podpořit projekt, který nabízíme my věřící všem okolo.

www.SPRINGFEST.cz
14. května 2011
Rokytnice nad Jizerou

...pod jedním Nebem!
2+1 Stages
Doprovodný program

JAKSI TAKSI **TRABAND**

SATVA **THE ELEMENTS** **UP!GREAT** **VELVODIL**

F. Nedvěd ml. IDN STOPDEPRESS HUSPILY ELIATA paralen-i-balgin

Iveta Palmová

Narozena 1969, Jilemnice

Je Rokytnice Vaše rodiště? Kde máte své kořeny? A jak byste charakterizovala svoji dřívější a současnou rodinu?

V Rokytnici žiji od narození, ale můj otec pochází z maďarské menšiny na Slovensku. Mám ještě 2 mladší sourozence, matka už nežije. Jsem 22 let vdaná a máme dvě dospělé dcery.

Máte nějakou vzpomínku z dětství, která se Vám vryla do paměti?

Když se dívám zpět na své dětství, vidím dary, kterých se mi dostalo. Máma nás vedla k odpovědnosti a důslednosti. Byla přísná, když jsme zalhaly nebo chtěly podvádět. Táta zase přinášel do rodiny legraci, zájem o člověka, štědrost.

Kam jste šla po základní škole? Jaké profese jste ve Vašem životě vykonávala?

Vystudovala jsem ekonomickou školu v Turnově, obor všeobecná ekonomika. Po mateřské jsem pracovala převážně v administrativě v podnicích v Rokytnici.

Nyní pracujete v Domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou. Jaká nalézáte na této práci pozitivita a co na ní naopak vnímáte jako negativní?

V domově pracuji pátým rokem a je to náročná práce. Od otce jsem převzala úctu ke starším lidem (u nich doma se rodičům vykalo) a to je pro mě dar, který teď mohu dobře využít. Snázím se dělat to nejlíp, jak umím.

Kdy a proč jste se rozhodla začít žít křesťanský život? Ovlivnila Vás konkrétní událost či to byl postupný proces?

U nás doma se o víře nemluvilo, byl komunismus. V dospělosti jsem byla dlouhou dobu hledající a vyzkoušela jsem toho hodně, ale stále to nebylo ono, v srdci něco chybělo. Pak jsem si přečetla Bibli a uvěřila jsem. V roce 1997 jsem se dala i s dětmi pokřtít.

Ve farnosti vedete scholu a občas hrajete na varhany. Chtěla byste v této oblasti něco změnit či zlepšit?

Hudba je kus mého života, dělám to ráda. Schola „zraje“, má své radosti i starosti, mění se sama. Snad bude na kůru dost lidí, kteří chtějí zpívat a hrát Hospodinu. Mým snem jsou Chvály (Worships), ale zatím je to jen sen.

Čeho si na našich farnostech vážíte a v čem vidíte jejich největší nedostatky?

Vážím si všech lidí, kteří dělají nezištně něco pro farnost, je to pro mě znamení Božího vedení a přízně. V našich farnostech bychom se mohli více radovat - z víry, Boha, ze sebe navzájem a tak.

Co patří mezi Vaše oblíbené činnosti či zájmy? Je nějaká činnost, kterou děláte vložene nerada?

Ráda se vzdělávám a čtu duchovní literaturu. Relaxuji na procházkách, raduji se z hudby a tance. A mezi činnostmi, které mě nebalily už od školy, patří statistika a atletika.

Kam chcete směřovat svůj život? Jaké máte plány do budoucna?

Chtěla bych žít tak, aby se to líbilo Bohu, lidem i mně samotné, a tudy se ubírají moje cesty a zrání.

Mohla byste se, prosím, na závěr rozhovoru podělit s našimi čtenáři o nějaké životní moudro?

Mt 22,37

Děkuji Vám za rozhovor a za všechny naše farnosti Vám přeji hodně síly, radosti a Božího požehnání do Vašeho soukromého, rodinného i profesního života.

Miloš Holubec

				2.					
Š					R				
					A				
L									
O									